

Вікторія Окунюк

(15 р., НВК «ЗОШ I-III ст. – дитсадок», с. Самари-Оріхові, Ратнівський р-н, Волинська обл.)

Дума про Україну

(скорочено)

На небі тихо схлипували зорі,
І гаснули, і падали сумні,
Туди, де кров, де кров сліди червоні
Щоразу залишала все нові.
Так кожен раз життя чиєсь згасало
За рідний край, за волю, за народ.
Від пострілів, що тишу розривали,
Хотілось бігти... й від людських незгод.

«Мамо, не плач, я вернуся», – це були останні слова, які почула від нього мати. А вже передранкову тишу розірвав моторошний зловіщий дзвінок: «Вашого сина більше немає. Його з іншими хлопцями розстріляли під Волновахою».

– Прокидайся, синочок наш приїхав, – торкав її плече чоловік.

Зірвалась.

– Приїхав! То все була неправда? Хтось жорстоко посміявся?

Але в хаті було повно вінків і людей. Отже, правда.

– Йдемо, зустрінемо, та й в останню дорогу спорядимо.

Покірно ішла. Здавалось, постаріла відразу на літ сорок. Так тяжко давався кожен крок, ніби до ніг хтось вчепив гір, і тому вони зовсім не хотіли слухатись.

У дворі стояла труна, покрита прапором, навколо хлопці в камуфляжах.

– Відкрийте кришку, хлопці, – тихо попросила і сама здивувалась, як змінився її голос, – я так хочу на нього глянути, який би він не був...

– Він ніби заснув, тільки лице дуже біле. Треба його перенести у хату, помити і переодягнути. Хлопці, ви допоможете? Кажете, що не треба нічого робити... Ні, треба, він же йде складати найважливіший іспит у Бога, мусить бути святково одягнутий і чистий.

Уважно стежила за всім, що відбувалось. Сама торкнулась кожної з п'яти дірочок від куль, які забрали у неї найдорожче. Ось ця влучила в саме серце. Це вона, злодійка, вкрала у неї надію... Розпорядилась одягнути той

же випускний костюм, краватку. Дивувалась, що підійшов костюм якраз, бо ж останні два роки він був замалим. Так схуд її Ромчик, став, як підліток. Торкалась його холодного тіла і не відчувала того холоду. Спокій повернувся до неї. Син тут, і вже ніхто і ніщо його у неї не відбере.

Ага, ще ж треба погодувати хлопців, вони ж, мабуть, голодні. Розпорядилась.

Чоловік приніс якийсь папірець.

– Це довідка про смерть.

Розгорнула, прочитала і аж тепер зайшлась плачем. Дивись, що вони написали: причина смерті – вулична бійка. Як? То в моєї дитини на вулиці відібрали життя? То він на вулиці отримав п'ять куль? То де ж той справжній ворог: там на сході, в Росії чи тут? За що ж ти, синочку, стояв на Майдані? За що ж ти, рідний, віддав своє життя? Як може жити той, хто написав таку неправду?

З нею плакало все село, плакав сад, плакало небо. Її туги, її розпачу, її горя вистачило на весь світ.

Далі все було, як у сні... Опам'яталась тільки тоді, коли Аліна підійшла вже після обіду.

– Хоч ти, дитино, не покидай нас, як це зробив Роман. Нехай твоя майбутня сім'я буде нашою, а твої діти будуть нам онуками. Потіш хоч ти нашу старість. Видно, Богові там на небі забракло ангелів, от Він і забрав Романа. На все Його свята воля. І прокляття тим, хто почав цю війну, хто продовжує ту різню. Щоб їх земля не зносила... Щоб вони так ховали своїх дітей, як я свого поховала... Щоб вони ніколи не одружували своїх дітей, як я не можу свого одружити... Щоб вони не почули голосу внуків, як я ніколи не почую своїх... Земле, скільки ж горя і туги ти можеш витримати? Чого я маю вставати зранку, доглядати худобу, садити город?

– Хлопчики-соколики, ви вертаєтесь туди, де смерть збирає свій страшний урожай. Може, ви голодні і холодні там? Дівчата, складіть хлопцям поїсти, нехай і там у частині пом'януть ще раз нашого синочка. Не забувайте про нас, дзвоніть. Може, вам потрібна яка допомога. Не соромтесь. Все, що у нас є, віддамо вам, скільки нам зі старим того треба. І живіть, виживайте всім смертям назло. Вас же так само чекають матері, дружини, діти...

Ти прекрасна, моя Україно,
В своїм серці тебе бережу.
Рідний краю, моя Батьківщино,
Я тобою завжди дорожу.
Щиро вірю в твоє процвітання,
У щасливе майбутнє твоє.

І в могутнє твоє існування
Серце твердо вірить моє.
Стихнуть постріли, крики відчаю,
Плач батьків, біль сердечний солдат.
І за давнім українським звичаєм
Жовто-синій замаюрить стяг.

